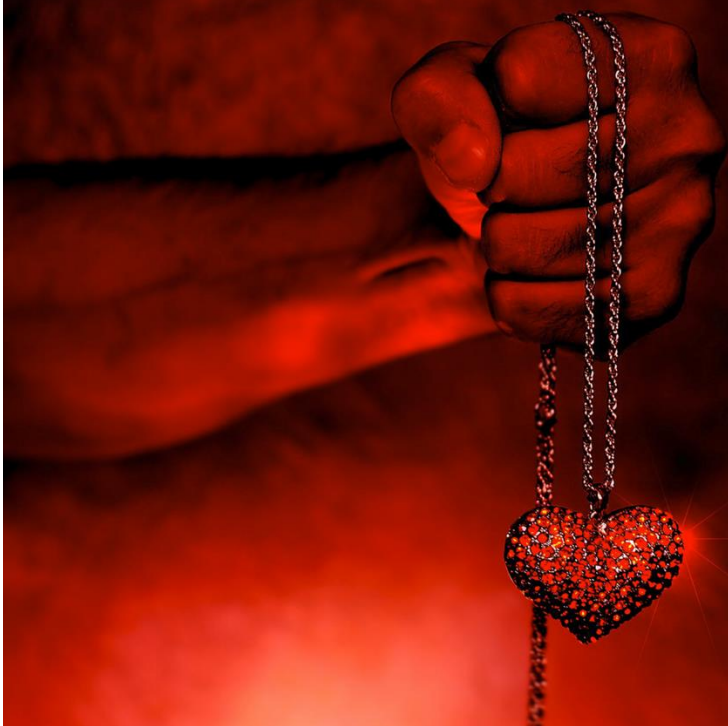

HANNA MÁCOVÁ

PEKLO NA ZEMI

Hanna Mácová

PEKLO NA ZEMI

*Moc ráda bych touto cestou poděkovala Martině Hadravové,
která mne donutila vytáhnout příběh ze šuplíku a ukázat světu.*

*Ráda bych poděkovala Lukáši Lisovi, který mi s nevídanou
ochotou pomohl dát knize konečnou podobu.*

*A v neposlední řadě bych ráda poděkovala mým třem správným
chlapům, kteří vždy za mnou stáli.*

PROLOG

Budu vyprávět příběh. Příběh, který bude všem znít nejspíše jako pohádka. Těžko uvěřitelná, taková, která se vypráví rozjívěným dětem, aby si nechaly zajít chuť na další lumpárny.

Jen s tou výjimkou, že tahle pohádka se skutečně stala a není určená pro děti.

Nikdy jsem nevěřil na zázraky, nikdy jsem nebyl přítelem ničeho krásného, neznal jsem slovo láska a obětování se. Všechny kladné emoce, vlastně jakékoli lidské emoce, mi byly naprosto cizí. Těmi hřejivými, takovými, co člověka naplňují až po okraj, jsem dokonce zcela pohrdal a vysmíval se jim.

Znal jsem jenom zlo a temnotu. Byl jsem ztělesněním toho nejhoršího, co se jen může v lidské mysli odehrávat. Představoval jsem něco, co už nelze ani slovy popsat, na co neexistují měřítka.

Přesto povědomí o mně mají téměř všichni, protože se dokážu svou temnotou dotknout kohokoli. Existuji od prvního lidského vědomí sebe sama.

Mám na svědomí věci, za které by člověk dostal tisíc trestů smrti a stejně by za své hříchy dostatečně nezaplátil.

Jsem samotná podstata zla.

Jsem strašákem všech, jejich noční můrou, jejich obavou.

A tady je můj příběh, který se počal psát někdy mezi věčností a okamžikem kdy si dobro a zlo pláclo.

1.

„Tak vystřel!“ Stál u muže, který v jedné ruce svíral černou pistoli. Abaddon se se zájmem zadíval na Berettu Browning, ráže devět milimetrů, jak se třese v umaštěné ruce se zčernalými nehty. Na krátké hlavni se odrážela světla ze vzdáleného pouličního osvětlení, které sem, do úzké temné uličky sotva dopadalo. Po hlavní rušné ulici se jim za zády prohnala záchranka za úpěnlivého ostrého kvílení sirén a blikání majáků.

Asi třicetiletý muž v kvalitním tmavomodrém saku a kalhotách, ve světle modré košili a tmavé kravatě, na kterého mířila zbraň, sebou při tom zvuku trhnul a v očích se mu zablýskla naděje. Zřejmě doufal, že se jedná o policejní vůz, který by mohl přivést bezpečí a záchranu. Když zvuk zase rychle zmizel, naděje pohasla a on se opět střetl s černou bezútěšnou dírou do hlavně. Abaddon se zadíval na jeho lesklé polobotky z tmavé kůže, ve kterých vězely třesoucí se nohy. V ruce svíral obchodní koženou tašku. Na zápěstí se zaleskly stříbrné hodinky Tommy Hilfiger.

Přepadený obchodník zdvihl levou ruku a ukázal na kufřík.

„Nestřílejte,“ uniklo mu přes rty zoufalé vydechnutí. „Dám vám všechno.“ A na důkaz toho hodil ke zloději tašku a začal si stahovat hodinky. Abaddon cítil jeho smrtelný děs, nasával ho plnými doušky

a kochal se jím, jako když dítě poprvé ochutná cukrovou vatu. Kdyby ho mohl někdo vidět, jistě by mu neunikl spokojený, opojný úsměv.

Abaddon však chtěl ještě víc. Přivřel oči a zaposlouchal se do myšlenek zloděje. Vycítil, že tenhle člověk je schopen zajít ještě dál, než jen okrást poctivého občana. Ta zloba z něj v temných gejírech prýštila ven, až ho zahalovala černou divoce se převalující aurou, kterou citlivější lidé jsou schopni šestým smyslem vycítit. Byla to temnota, kterou Abaddon zbožňoval, sytil se jí, opíjel a cachtal se v ní jak kačena na řece. Znova se zhluboka nadechl a zaplnil si jí plíce, a kdyby mu proudila v žilách krev, jistě by mu ta temná energie zrychlila srdce. Kdyby bilo.

Zloděj se zadíval na kufřík, který se mu ocitl u nohou, i na hodinky, které přistály kousek od tašky, jen několik centimetrů o smrduté louže čehosi, co vytékalo z odpadní roury ve zdi. Abaddon v jeho tváři zaregistroval zaváhání.

„Nene, jen odjisti pojistku a vystřel,“ pronesl klidně ke zloději. Opřel se o zvlhlou cihlovou stěnu pokrytou letitými nánosy špíny a začal se rýpat pod nehty. Zloděj ho nudil. I když byl temnotou doslova prolezlý, stejně ho nudil. Věděl, že tenhle člověk se nikam dál už neposune. Prostě už navždy bude zlodějem a vrahem bez osvěžující důmyslnosti.

Upocený, špinavý muž s tmavými licousy kolem obličeje, jenž se částečně kryl do čela staženou pletenou černou čepicí, vycenil zuby zažloutlé od nikotinu. V tmavých nepěstěných vousech se zaleskla slina.

V šeru zasnivil obchodníkův bledý obličej. Hladké vysoké čelo se lesklo potem, obočí se stahovalo strachem.

„Prosím,“ zdvihl obě dvě dlaně do výšky. „Prosím!“

Zloděj odjistil pojistku.

Abaddon se zase o trochu víc pousmál. „Teď stiskni a vystřel.“

Zloděj se zaposlouchal do hlasu v hlavě a přesunul ukazovák na spoušť.

Obchodníkovi se začaly podlamovat nohy a do očí se mu vkradla beznaděj. Abaddon věděl, že teď se rozhoduje mezi dvěma možnostmi. Jako všichni lidé, kteří byli vystaveni násilí. Boj nebo útěk. Zlomek se rozhodl pro boj, většina pro útěk a zbytek zvolil možnost třetí, kterou Abaddon k smrti nesnášel. Nenáviděl její pach, štiplavý vlezlý smrad, který zalézal do nosu. Byla to možnost nic neudělat, vzdát to a jen čekat.

Bezděčně se z toho otrásl a se znechucením se zadíval na muže, jemuž poklesla ramena. Abaddon potlačil chuť zacpat si chřípí, ale i tak věděl, že by to nijak nepomohlo. Kolem obchodníka se začal šířit žlutý opar kapitulace a v mračnu doplul až k Abaddonovi.

Na kalhotách se začala šířit mokrá skvrna, luxusní kožené polobotky začpěly močí.

Zloděj vyprsknul smíchy.

„Tak už sakra vystřel!“ Abaddon začal být netrpělivý. Trvalo to už moc dlouho a on měl práci ještě jinde.

Přepadený muž strnul. Zadíval se na ukazovák na spoušti, jak se pohnul. Z hlavně vyšlehl do tmy záblesk a kulka vyrazila vpřed.

Abaddon ji sledoval a trochu zkorigoval její dráhu, aby neminula. Zbraň šklubla rukou a vylétla směrem nahoru, obchodník padl k zemi, v saku na hrudi vězela díra a košile se začala barvit doruda. Ne moc, jen okolo zčernalého vstřelu. Většina krve vytekla druhou stranou, pod lopatkou, kde už zploštělá, zdeformovaná kulka, než se zaryla do cihlové stěny za mužem, napáchala mnohem větší škodu.

Abaddon otevřel ústa a z plných plic nasál uvolněnou explozi zloby a násilí. Když se dostatečně nasýtil, spokojeně se oklepal, neviditelnou rukou poklepal zloděje a teď už konečně i vraha po rameni a naposledy se mu vkradl do hlavy.

„Příště tak dlouho nečekej a vystřel rovnou.“ Vrah na srozuměnou zamlaskal a začal prohledávat ještě teplou mrtvolu. Abaddon věděl, že se se svým přítelem dozajista ještě shledá. A s mnoha dalšími, kteří v tak velkém a temném městě byli zalezlí ve svých ještě temnějších myšlenkách a bylo jen otázkou času, kdy se je Abaddonovi podaří probudit k životu.

New York bylo skutečně město, které nikdy nespalo. Byla to nekonečná studnice násilí. Ostatně jako každé velké město všude na světě.

Znova se nadechl a zaznamenal další příval nenávisti. Tušil, že dnes bude mít žně.

Seděl na džípu, který se divoce hnal přes trochu načervenalé písečné přesypy. Za nimi se zvedala obří oblaka jemného prachu, který zalézal snad úplně všude, do všech koutů a záhybů těla.

Znechuceně si oprášil ramena, aby se tam o několik vteřin později znova usadila vrstva písku. Na korbě sedělo dalších šest mužů ve vojenských maskáčových oděvech, kolem hlavy a přes tváře měli obtočené šátky a na kolenou drželi kalašnikoví.

Nikdo z nich nepronesl ani slovo. Chladné tmavé pohledy upírali před sebe, ježatá černá obočí se krčila očekáváním a pachem krve. I Abaddon ji cítil.

Směřovali k silnici, po které se hnal autobus plný turistů natěšených na tisícileté památky ostře se tyčící k jasnému horkému nebi. Pyramidy. Jeden ze sedmi divů světa, a jediný, který je ještě k vidění, a byl dobře hlídáný. Turisté sem jezdili v kolonách autobusů, doprovázených státní vojenskou ozbrojenou silou.

Zapřemýšlel, kdy tady byl naposledy. Zřejmě to bylo na skok v Luxoru. Tam tehdy odvedl docela dobrou práci.

Občas se sice v přímořských letoviscích ocitl nějaký osamělý vlk, který se rozhodl povraždit pár opalujících se cizinců na pláži, ale to nebyla jeho starost. Takovou nezáživnou práci přenechával svým podřízeným. On si už pečlivě vybíral.

Měl rád promyšlené akce, které měly hlavu a patu, které byly plánované do detailů a při kterých se dalo očekávat, že zemře větší počet lidí. Jen sem tam, pro rozptýlení, vzal něco jednoduššího. Sice pach zla byl trochu nakyslý, zvětralý, jako hodně staré víno, ale byla to taková odpočinková jízda.

Jako nedávno ten zanedbaný zlodějíček, který kradl jen proto, aby měl na fet. Dokonalé prostředí pro postup v hierarchii násilí. Od

krádeží k vraždám. Sice to mělo do chladného kalkulu daleko, ale zase takoví lidé byli mnohem tvárnější a náchylnější k vyslyšení temného hlasu pokoutně se vkrádajícího do mysli. Mohl si s nimi hrát, jak chtěl, až do úplného omrzení.

Vycucnul je jako citrón, využil a místo mozku a zbytků normálního uvažování jim v hlavě zanechal jen rozvařenou kaši. Takoví lidé pak většinou končili předávkováním a smrtí, ze které už on sám nic neměl. Ale zábava to byla skvělá.

Jen čas od času jeho našeptávání selhalo. Mohlo za to jen pár lidí na světě. Doslova pár. Byli to vyjednávači, oba muži, tvrdí, se zocelenou myslí, neústupní a nesmírně chytří. Pokud se oni někde objevili, věděl, že celou akci může rovnou zabalit. A kdyby byl schopný nějakého pocitu, tak k těm dvěma by se silně přibližoval k úctě a obdivu.

Abaddon seděl na postranici divoce poskakujícího auta a držel se za železnou výztuhu. V jednu chvíli však pískově zbarvený džíp vletěl do díry a prudce poskočil. Abaddon to nečekal, zabraný do vlastních myšlenek a jen na poslední chvíli se stačil zachytit svého souseda. Jenže ozbrojenec to také nečekal, ostatně, jak by také mohl.

Neznámá síla, která mu drbla do ramene, ho v plné rychlosti vymrštila z korby auta, rovnou pod zadní kola terénního džípu. Kola nadskočila, muži začali ječet a ukazovat za sebe a ještě chvílku trvalo, než řidič chaos přes řev motoru za sebou zaznamenal a zastavil.

Všichni seskákali do písku, těžké vojenské boty se zanořily do věčně se přesypajících nepokojných zrnek a poklusem se vydali

k místu, kde zůstal ležet jejich spolubojovník, částečně zakrytý pískem. Abaddon také seskočil, nijak chvatně, jen lenivě sklouzl dolů. Věděl, že tady k záchraně už nic nebude. Došel k mrtvému muži, kterého jeden z ozbrojenců otočil.

Abaddonovi sklouzl pohled na tělo, z jehož poloviny byla servaná látka.

„A sakral!“ zakašlal při pohledu na masakr, který způsobily hrubé pneumatiky džípu.

Muž neměl oblečení, ale ani kůži na polovině těla.

„Teda. To je fakt odporný,“ nahlížel přes rameno vojáka, který nepřestával divoce gestikulovat rukama. Stejně tak i ostatní. Abaddon se i přes zkrvavenou masu čehosi, co ještě před chvilkou bylo plné života, začal smát. Jak tak bojovníci stáli kolem mrtvol a máchali kolem sebe zbraněmi, skoro to vypadalo, že se chtějí postřílet navzájem.

Abaddon nad tím nápadem chvilku zauvažoval. Ze sedmi lidí, zbylo šest. Kdyby se zadařilo, nezbyl by nikdo. Na druhou stranu, autobus plný turistů nebyl rozhodně k zahoeení. Dalo se počítat minimálně s třiceti lidmi. Pětinásobné množství strachu, bolesti a nenávisti. A tihle můžou ještě napáchat tolik žádaného zla!

Proto se raději stáhl a pozoroval dva muže, jak rukama vyhrabali mělkou jámu, dokulili do ní mrtvého muže a rychle přes něj nahrabali kopec písku. Zbyla po něm jen zčernalá skvrna, jak se krev na slunci rychle spekla.

Opět, jako by se nic nestalo, našli do auta. Abaddon také nasedl,

ale tentokrát se raději usadil na zaprášenou podlahu. O dalšího bojovníka už přijít nechtěl. Jakmile se rozjeli, poskakování začalo nanovo, ale jelikož si tohle hodlal užít, stiskl k sobě pevně čelisti a jen ucedil několik nevybíravých nadávek.

K autobusu se blížili ze strany, téměř z pravého úhlu. Stále za plné rychlosti se muži postavili, zapřeli pažby samopalů do ramen, odjistili a připravili prsty na spouště. Zbývalo asi posledních pět set metrů. Abaddon už byl schopný za skly autobusu rozeznat jednotlivé kulaté hlavy turistů. Seděli uspořádaně, jako kuželky.

Přimhouřil oči. V záblesku slunce na karosérii bílo modrého dopravního prostředku zahlédl ještě něco. Zamračil se. Vzdálenost se zkrátila na pouhých sto metrů. A teď už viděl zcela jasně. U každého z turistů zahlédl světlou, lehce průhlednou postavu, jak se nad ním vznáší, lehounce, jako perličko.

„No to mě tedy poser!“ zavrčel a vyčítavě si kouknul pod nohy. Pak se zadíval do nebe a vyslal k němu vztyčený prostředníček.

V tom už zaznamenal zvuk traskavých výstřelů, a kolem hlavy mu proletělo několik kulek. Před ním se na zem svezl jeden z mužů. Měl krásnou úhlednou pravidelnou díru uprostřed čela, z které vytekl drobný pramínek krve. Další zařval a padl na podlahu s prostřeleným ramenem.

Abaddon se otočil ve chvíli, kdy se k nim hnalo ozbrojené vojenské komando a pátilo jako o život. V jednom sledu popadali jako shnilé hrušky další bojovníci. Jednomu se podařilo včas vyskočit z teď už neovladatelného auta, ale při pádu si zlomil obě nohy.

Džípu se zpod kapoty vyvalil oblak horké páry, jak se podařilo prostřelit chladič, a za hrkotu se zastavil. Abaddon ještě chvilku sledoval dění před sebou a vůbec z něho neměl radost. Muži sice zahynuli, ale po strachu, hrůze a děsu nebylo ani památky. Nestihli se ani bát.

Autobus se zastavil, vykulení turisté vystrkovali z poza oken hlavy a nad nimi se vítězoslavně šklebili průhlední okřídlení strážci. Abaddonovi rovnou do očí.

Tak tahle akce se tedy rozhodně nepovedla. Vůbec! Abaddon se ale prozatím nehodlal vzdát. Chtěl krev, chtěl neštěstí jiných, chtěl cítit strach a nenávisť. Objevil se kousek od autobusu. Zadíval se do očí tmavému řidiči v bílé dlouhé košili, která mu sahala až ke kotníkům.

„Vím, že máš u nohy zbraň!“ Řidič sebou viditelně škubnul a pohled mu sjel k levé ruce, někam k sedadlu. „Vezmi ji a všechny, co máš za sebou, postřílej!“ Muž se celý nahrbil.

Abaddon poznal, že bojuje, zmatený myšlenkami, co mu tak náhle, nepochopitelně vypluly napovrch. Už od prvního pohledu mu bylo jasné, že tenhle muž není od přírody naprogramovaný k takovým činům, ale Abaddon věděl, že každý člověk má v sobě temnotu. Jen ji spustit.

Za oknem se mihl jeden z bledých strážců. Ocítl se za zády řidiče, položil mu obě ruce na napnutá ramena a modrýma, jasnýma očima se zadíval do těch Abaddonových. Strážce jen zakroutil hlavou, světlé vlasy se mu zavlnily kolem pohledného téměř něžného obličeje, ale

výraz ve tváři měl tvrdý, odhodlaný.

Řidič se pod jeho dotykem celý uvolnil, protřepal hlavu, prsty, které do té doby křečovitě svíraly obrovský volant, povolily. Ještě před okamžikem hnědé zmatené oči zamžikaly. Strážce k němu nepřestával promlouvat. Abaddon sice neslyšel, co mu říká, ale ze zkušenosti mohl tušit obsah slov.

Takové přiblblé kecy už slyšel tisíckrát, milionkrát. *'Nesmíš to udělat. Takové věci se nedělají. Jsou to jen nevinní lidé. Nezabiješ! Nepokradeš!'* A dalších osm nesmyslů z deseti, které si odmítal zapamatovat, protože z pracovního hlediska pro něj nebyly nijak významné. Bla bla bla! Pořád dokola. Kecy, kecy, a zase jen kecy!

Do svého pokusu ještě tenhle okamžik zvrátit ve svůj prospěch dal svou veškerou sílu.

„Zabij!“ poručil řidiči. Tomu se ve tváři začal usazovat náznak šílenství a paniky. Abaddon si dovedl představit, jaký guláš teď musí v hlavě mít. Jen na chvíli ztratil koncentraci, jak se mu do tváře začal vkrádat ďábelský smích. Toho však okamžitě využil další ze strážců a připlul k řidiči. A přidávali se další a další.

Jasná přesila.

Řidiči se na tváři objevil zbožný, uvolněný úsměv a svaly v obličejí ochably. Viditelně si oddychl a zvrátil oči k nebi.

Abaddon zaskřípal zuby. Tušil, že tady prohrál, ostrouhal, projel to na celé čáře.

Pak se zamyslel, zamračil, zkoušel si ret a povytáhl jedno obočí. Pohled mu padl na vojenské auto. Že by to zkusil tam? V očích se mu

zase zablýsklo. Přeci to, sakra, teď nevzdá. Ne po tom, co musel takovou dobu polykat písek a k tomu se ještě dívat na to, co zbylo z přejetého muže. Ne, že by byl nějak outlocitný, ale raději dával přednost jednoduchosti kulky.

Jedna z průhledných postav se narovнала, vyplula ven skrze čelní sklo a přiblížila se tak blízko, až byl Abaddon donucen před tou protivnou zářivou bělostnou čistotou ucouvnout, aby se jí nezačal dusit. Strážce jen zakroutil hlavou a nesouhlasně zamlaskal. Modré oči jako dva kusy ledu.

„Tak fajn!“ zařval směrem k autobusu. „Fajn! Doufám, že jste spokojený, chátro jedna nenažraná!“ Mávl jejich směrem rukou. „Tuhle bitvu jste možná vyhráli, ale válku vyhraje my!“ A dupl nohou do země, aby jim dal na srozuměnou, kdo tady bude vítězem.

Pak jednoduše zmizel.

„Zdravím tě, příteli!“ zvolal prošedivělý, skvěle vypadající muž středního věku v dokonale padnoucím šedém obleku s tmavým proužkem od Armaniho. Na kravatě se zaleskla zlatá spona s rytinou Horova oka, v jehož středu se blyštěl smaragd. Byl vysoký, statný, v ramenou široký a útlý v pase. Kolem něj se vznášela přirozená aureola klidu, vyrovnanosti a přirozené autority.

Povstal od dokonale upraveného kavárenského stolku, aby podal ruku příchozímu. Byl to rovněž muž, přibližně stejného věku i výšky, stejně dokonale oblečený, jen zvolil mnohem nápadnější rubínově zbarvenou kravatu i kapesníček v kapse saka.

Vlasy měl tmavé, jen kolem uší byly mírně šedivé, hladce učesané, lesklé. Pod nosem se vyjímal černý hustý knír, pod masitějším spodním rtem měl bradku, kde uprostřed uhlově černou barvu nahradil stříbřitě šedivý pruh vousů. Tmavé oči se leskly pod tmavým obočím. Na obličejí mu pohrával lehce přezíravý, sebevědomý úsměv.

Oproti druhému muži vypadal mnohem živelněji, divoce, ďábelsky.

Natáhl ruku a oba muži si ji vřele sevřeli.

„Také tě zdravím! Vypadáš skvěle, odpočatě!“ zahlasil muž na celou kavárnu, aniž by dbal několika dalších hostů.

„Á, tak to víš, snažím se o sebe pečovat. Při tom všem shonu, který mám, je odpočinek důležitý. Nesmí ale trvat moc dlouho, Tane, jinak si tví podřízení začnou dělat, co chtějí a rovnováha rychle bere za své.“

Tmavovlasý muž zaznamenal, jak byl osloven a vycenil zuby v podmanivém okouzlujícím úsměvu. Pokud se scházeli někde na veřejnosti, kde se dalo předpokládat, že by nějaké zvědavé nevítané uši mohly jejich rozhovor vyslechnout, většinou se neoslovovali celými jmény. I rozhovor většinou plynul ve dvojsmyslech, které oba muže velmi bavily a nutily je, tak říkajíc, číst mezi řádky.

„Tvoje stížnosti na mé lidi slýchávám pořád, Bo. To je už ohraná písnička. Kdy konečně přijdeš s něčím novým.“ Přijal nabízenou židli a ještě než dosedl, velkopansky mávl na číšníka.

„Brandy!“ křikl, ještě ani hubený mladík nestačil přijít ke stolku a už se zase otočil ke svému společníkovi: „Tak copak jsi mi chtěl tak naléhavého, že to nepočká.“ Položil lokty na stůl, z prstů utvořil

stříšku a zamýšleně se zadíval do modrých mírných očí.

I přestože vyzařovaly bezelstnost, moc dobře věděl, jak se dokáží během okamžiku proměnit v nelítostné ledové krystaly. Věděl, že Bo dokáže být vytrvalým nesmiřitelným protivníkem a i když to nerad přiznával, byly okamžiky, kdy se ho dokonce i obával.

„Jeden z tvých poskoků se trochu urval ze řetězu, Tane.“ Bo nechodil nikdy dlouho kolem horké kaše. Sáhl po sklence s bílým vínem a trochu z ní upil, převalil zlatavý mok na jazyku, polknul, zamlaskal, jak si chtěl chuť vína ještě chvilku podržet a rozhodnout se, zda mu bude chutnat či nikoliv. Pak jen požívačně přimhouřil oči a pokýval hlavou: „V pravdě božský mok!“

Tan se na něj zazubil a obrátil do sebe na ráz celou sklenku brandy, ani se nestačila dotknout pořádně stolu. Zapálila ho v krku, pak v jícnu a nakonec ucítil její teplo v žaludku.

„Myslím, že tohle je přesně pro mě. Hřeje po čertech dobře.“

Bo se jeho trefnému přirovnání také zasmál, ale pak mu úsměv ze rtů rychle vymizel. „Myslím to vážně, Tane. Ten tvůj hošan začíná být opravdu nezvladatelný. Už i moji strážci s ním mají potíže. O nadávkách a neslušných gestech nemluví, na ty jsem od tvých 'zaměstnanců' vcelku zvyklý, ale jeho chování, jeho jednání už zavání anarchií. Naprostou ztrátou úcty a respektu! Měl bys s tím něco rychle udělat, nebo se začnu zlobit, a to nikdo nechce!“

Tan si opět mávnutím ruky přivolal číšníka, strčil mu do ruky prázdnou sklenku a jen pohybem očí naznačil, že chce další. Potřeboval získat čas na přemýšlení.

„Bo, vždyť mě znáš, už celé věky,“ pronesl trochu pobaveně a laškovně zahýbal pravým obočím. „Já si za svými lidmi stojím. Ano, občas to trochu přezenou, sem tam nějaký ten masakr, občas spadne nějaké to letadlo, ale ty zase stavy vcelku rychle doplňuješ.

Dyť je lidí jako máku.

A že v Indii a v Africe moji lidé dělají, co můžou, aby to trochu protřídili. Nemoci na to nestačí. Ty se hned přizeneš s Lékaři bez hranic, Unicefem, Červeným křížem a kdoví jakou další obětavou samaritánskou pakází a maříš jim práci před očima. A Abaddon je můj nejpilnější zaměstnanec, to o něm je řeč, že?“

Bo se zadíval přes stůl a zakroutil hlavou, pak si povzdychl a kývnul. „Jistě že o něm je řeč! To o něm je všechna ta krev a smrt! Už celá desetiletí vyvádí jako pominutý, že to sám ani nestíhám všechno sledovat. Stížnosti se množí a už i ti nejmírnější vyhrožují.

Přitáhni mu, Tane, řetěz, nebo zakročím. Tady už končí veškerá legrace!“ Bo si nalil další sklenku vína, zvedl sklenici na štíhlé úzké elegantní štopce a pozdvihl ji ke světlu. Víno barvy medu jiskřilo a vlnilo se před očima a skrze něj se zadíval do temných očí Tana, který se stále ještě snažil o přívětivý tón, i když si mohl být Bo jistý, že v něm začíná vřít láva.

„Chceš po mně, abych ho zastavil?“ zeptal se Tan narovinu a začal mezi štíhlými prsty protáčet sklenku brandy.

Bo se zamyslel. Zastavit rozjetý vlak bude složité, téměř nemožné. A než volit nemožné, raději vybere pravděpodobné. „Zastavit ne, jen trochu přibrzdit. To by mi pro začátek stačilo.“

Tan se na Boa nevěřicně podíval. Tohle rozhodnutí nečekal, a že čekal téměř všechno. Už když dostal na schůzku pozvánku, bylo mu jasné, čeho se bude týkat. Tedy lépe řečeno, koho se bude týkat. Abaddon se skutečně snažil, to mu nikdo nemohl upřít, nikdo ho nemohl nařknout z nečinnosti nebo přímo z lenosti.

Dokonce se snažil tak, že to samotnému Tanovi přišlo přinejmenším nestandardní. Protože kdyby nevěděl, že bytosti jako on, nemají lidské smýšlení, jsou prosti jakýchkoli pocitů, skoro by řekl, že ho to baví, že se vraždění lidí stalo jeho vášní. Ale vašeň je ryze lidská záležitost.

„Zařídím to,“ pronesl stroze Tan. Jediným hltém poslal do hrdla další sklenku brandy, hlučně ji postavil na stolek, kde uprostřed hořela svíčka, vedle níž byl ve vázičce růžový květ orchideje a rázně se postavil. Lidé kolem se otráslí zimou a začínali se rozhlížet kolem sebe, aby zjistili, odkud tak táhne.

„To jsem rád, Tane,“ pronesl klidně Bo. Na rozdíl od Tana stále klidně seděl, na inteligentní tváři mu pohrával mírný úsměv, který mu kolem očí nařasil přívětivé vrásky. Tan jen kývnul, rychle mu sevřel podanou ruku a rázně vyrazil z kavárny ven.

Abaddon se v poklidu šoural dlouhou chodbou dlážděnou černým leštěným mramorem, ve kterém se odrážel svit mnoha světél. Na stěnách byly svícny, do kterých byly vetknuté bílé široké voskové svíce, jejichž plamen neklidně poskakoval a čadil.

Tan byl nebývale úzkoprsý, zkostnatělý šéf, který si stále potrpěl

na tradice a staré zákony. Jakákoliv snaha o inovaci a modernizaci se setkala jen s nevraživým pohledem a rychlým ukončením rozhovoru. Takže stále ještě všude, kam se Abaddon podíval, byl rozteklý vosk a smrad z kouře. Netušil, co bylo záměrem, protože lidské představy o pekle byly skutečně k popukání a ani vzdáleně se nepřibližovaly tomu, kde se nyní nacházel.

Prošel chodbou, na jejímž konci byly vysoké složitě vyřezávané dveře. Vzal za mosaznou kliku a vstoupil do haly. Ta byla podobně temná a stejně tak osvětlená stovkami svíček. Abaddon si povzdechl a chtělo se mu začít křičet. Kouř ho štípal do nosu a očí a neustále ho nutil kýchat.

„Je tohle pro tebe přijatelnější prostředí?“ zeptal se hlas, který okamžitě identifikoval jako hlas svého nejvyššího šéfa. Tmavá místnost se jako mávnutím kouzelného proutku proměnila na prosvětlený moderně zařízený obývací pokoj.

Abaddon stál uprostřed, jen kousek od pohodlné šedé pohovky, nízkého konferenčního stolku vyrobeného jen ze skla a nerezové oceli. Podlaha byla tvořená imitací ořechového dřeva, bílé čisté stěny, na kterých visely napodobeniny moderních čmáralů, byly osvětleny slunečními paprsky, jež dopadaly v ostrém úhlu přes velké lodžiové dveře. Celá místnost byla vzdušná, světlá, kam se podíval jen čisté linie. Pro Abaddona hotová pastva pro oko.

„Ano, děkuji,“ pronesl lehce a pohodlně se uvelebil na pohovce. Na stolku před ním se zjevila karafa s temně hnědou tekutinou a dvě sklenky. Nemusel ani přemýšlet, co je v ní. Byla to brandy Davidoff

XO, oblíbená značka nejvyššího.

Abaddon ji chvilku pozoroval a přemýšlel, jestli by bylo hodně drzé, kdyby si sám nalil. Po včerejšku by něco ostřejšího rozhodně potřeboval. Díky strážcům, kteří mu stále více připomínali vznášející se kapesníky ve větru, přišel přinejmenším o třicet lidí, lépe řečeno, o třicet smrtí. A to už není úplně zanedbatelné číslo.

A kdyby všechno dopadlo ještě lépe, mohlo se k tomu přimotat šest útočníků a třeba i několik egyptských vojáků. To kdyby došlo k naprostému dokonalému načasování. Útočníci by postříleli turisty, útočníky by postříleli vojáci a některému banditovi by se mohlo podařit zastřelit i nějaké vojáky. Suma sumárum by si přišel klidně na čtyřicet mrtvých. Takhle neměl nic. Jeho frustrace při výpočtu ještě vzrostla. Už už se natahoval po karafě, když se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Šéf.

„Moc rád tě vidím, Abaddone,“ pronesl břítkým hlasem, došel k pohovce a aniž by se na svého podřízeného jen podíval, sáhl po brandy a nalil ji do jedné ze sklenic. Druhou nechal záměrně prázdnou. Něco málo upil, otočený k Abaddonovi zády a prohlížel si cosi, co bylo za sklem.

Abaddon raději moudře mlčel, protože vycítil napětí. Něco nebylo v pořádku.

„Slyšel jsem, že se ti daří velmi dobře.“ Stále mluvil ke sklu.

„Snažím se. Nedělám nic jiného, než svou práci, Šéfe.“ Abaddon opět zašilhal k prázdné sklence, pak k vysokému muži se širokými zády a zpět ke sklence.

„Ano, ano já vím.“ Černé vlasy se zaleskly ve slunci, muž trochu pootočil hlavu a nabídl Abaddonovi pohled na ostře řezaný vážný profil.

„Snaha se cení, to jistě, ale čeho je moc, toho je příliš, Abaddone.“ Konečně se na něj otočil a zabodl mu tmavé oči do tváře. Abaddon si uvědomil, že takhle tmavé, černé, téměř bezedné oči snad nikdy před tím u něj neviděl. Kdyby si nebyl jistý, že mu nemůže naskočit husí kůže, tak pod jeho pohledem by nyní o tom zapochyboval. Možná by se i otrásl, možná by i utekl. Takhle však stále uvolněně spočíval na gauči a snažil se pohled vydržet.

„Měl jsem jeden důležitý rozhovor, který mi nebyl úplně po chuti. A když mi není něco po chuti, snažím se to vybít na někom jiném. Na tobě si svou zlost ale vybíjet nechci. Prozatím,“ dodal a postoupil o krok vpřed. „Proto bych se s tebou rád na něčem domluvil.“

Konečně postoupil až ke stolku a nalil i do druhé sklenky. Podal ji Abaddonovi.

„Jsem zvědavý.“ Abaddon se velmi snažil, aby mu v hlase nezazněla povýšenost spojená s lhostejností, ale podle rychle pozdviženého obočí usoudil, že se mu to asi úplně nepovedlo. Proto se rychle napil a nechal palčivou chuť brandy zahnat další štiplavou poznámkou.

„Tohle není hra!“ zvýšil Šéf hlas a zapřel se do něj temným pohledem, ve kterém by se klidně ztratily celé Himaláje. Sluneční světlo se v pokoji zachvělo. Abaddonovi zacukaly svaly na tvářích. „Teď po tobě budu chtít, aby ses na nějaký čas ztratil...“

„Jak ztratil?!“ skočil mu do řeči podrážděně, ale hned v omluvě

pozdvihl sklenku a kývnul, aby Šéf pokračoval. Přitom se snažil pokorně sklopit hlavu. Což se mu také moc nepovedlo. Svaly na šíji se mu samy od sebe stáhly nevolí a tak to spíše vypadalo, jako kdyby se mu zablokovala krční páteř.

„Vezmi si na čas něco jako dovolenou. Vyber si poklidnější místo, které tolik nesvádí ke zločinu. Nějaké ne moc malé, ani moc velké město. Sem tam nějaký ten neškodný zlodějíček, opilý turista co vyvolá rvačku, pěstitel marihuany, chlápek, co si hraje na mafiána, prostě takové ty drobký, které tě nijak nezajímají. Zůstaneš tam do doby, než důsledky tvojí práce trochu vychladnou, než vychladne ten nahoře, než se všechno zase dá do normálního stavu. Co ty na to?“

Byla to sice položená otázka, která se zdánlivě tvářila, že dává na výběr, ale ve skutečnosti bylo Abaddonovi jasné, že na výběr vůbec nemá. Zadíval se na brandy, pak si chvilku prohlížel kolena a špičky bot, strukturu letokruhu imitující dřevo a prachová smítka tančící ve sloupci slunečního světla. Stiskl rty a prsty si prohrábl vlasy.

Už otvíral ústa v odpovědi, když ho ještě Šéf pohybem ruky zastavil: „Jo, a ještě něco. Skoro bych na to zapomněl,“ řekl téměř omluvně, ale Abaddonovi neuniklo, jak se mu přes tvář přehnal vychytralý úsměv.

„Myslím, že bys měl chvilku žít jako člověk. Prostě si to vyzkoušet. Poznat na vlastní kůži, jaké je to mít nějaké city a takové ti další hovadiny, kterými lidé trpí. Třeba taková rýma!“ Pozdvihl prst a oči se mu při tom rozšířily: „Věc, kterou bych ti tedy rozhodně nepřál zažít. Pekelná muka jsou proti tomu hotový ráj, ale naučí tě to jednu

věc,“ Šéf se snažil tvářit vážně, téměř mentorsky, ale ani jemu se nedařilo udržet výraz.

Abaddon jen pokrčil rameny, jako že neví, jakou věc ho může rýma naučit, ale Šéf očividně čekal, že na to nějak zareaguje, tak tedy zareagoval, i když se ho začínal zmocňovat něco jako pocit paniky.

„Naučí tě to dýchat pusou. A je to vážně otrava!“ Dopil brandy, postavil skleničku na stůl a čekal, co na to Abaddon.

„Nechci žádnou dovolenou, nechci do žádného mrňavého města, nechci žádné city ani rýmu!“ pokusil se o odpor. „Mně to vyhovuje, tak jak to je!“ I on položil sklenku s nedopitou brandy na stůl a vstal ve snaze tenhle nesmyslný rozhovor ukončit, když mu na rameno dopadla těžká ruka a jediným stiskem ho ukotvila na místě.

„Já se tě na nic neptám. Já ti nedávám na výběr. Já ti to nakazuji! A ještě jednou se ke mně otočíš zády...“ výhrůžku nechal viset ve vzduchu tak dlouho, dokud pod prsty neucítil, jak se Abaddon ještě více našponoval. Pomalu se k němu otočil. Šéf se znechucením zjistil, že je ještě o půl hlavy vyšší než on, což mu při pohledu z očí do očí dávalo jistou míru převahy.

Sundal mu ruku z ramene a o krok si ustoupil.

„Nenuť mě, Abaddone, proti tobě jakkoli zasáhnout.“ Hlas měl tichý, ale o to výhrůžnější. Abaddon pochopil. Dostal se na černou listinu a teď měl za to pykat. Ačkoliv nechápal, proč. Jen dělal svou práci.

Uraženě, ale stále s jistou mírou hrdosti, se na svého šéfa zadíval a jen nepatrně pokýval hlavou. Musel několikrát polknout, aby mohl

přes stažené hrdlo promluvit. S překvapením zjistil, že tohle se mu zatím nikdy nestalo. Usoudil, že je to zajímavé a bližší zkoumání odsunul na někdy později.

„Pak ať se stane, jak poroučíš, pane!“ Poslední slovo ze sebe vypravil jen s námahou. Spíše ho jen vyštěknul, jak ho opanovalo zklamání ze ztráty důvěry a opory. Pak si ale rychle uvědomil, že důvěra nebo něco tomu podobného mezi nimi nikdy nepanovala. Byl to jen chladný vztah podřízeného a nadřízeného. Obchodní transakce. Většinou dost jednostranná.

Šéf v úsměvu pokýval hlavou. Pak zvedl ruku a hlasitě lusknul prsty. Bylo to jako prásknutí bičem, po kterém zalehnou uši. Jako rána do hlavy, po které všechno ztmavne a zmizí. Ztráta všeho vnímání, konec. Jako když někdo sfoukne plamen svíčky, zašlápne mravence nebo zastřelí obchodníka v tmavé uličce.

Rozdíl byl jen v tom, že Abaddon opět procitl.

2.

Probral se do přímého slunečního svitu, který ho okamžitě oslepil. Bolestivě přivřel víčka a zakryl si je dlaní ruky. Protože dočasně přišel o zrak, zapojil sluch. Kolem vnímal podivné šustění a cákání, hlasy a vzdálený hluk dopravy. Pak se mu do nosu vetřelo množství pachů, vůní a smradů, z kterých se mu okamžitě začal zvedat žaludek.

Pomalů, opatrně odkrýval oči a mžoural skrze řasy, stále odhodlaněji se snažil zaostřit a proniknout mlhou, dát věcem pevné obrysy. Mít se o co zachytit, zapřít se do pevného bodu, získat stabilitu, zastavit nepříjemné houpání žaludku a hučení v uších. Zesponu ucítil tvrdou chladnou dlažbu, která ho tlačila do boku a do žeber. S námahou se převalil na záda, překvapený tíhou neznámého těla. Přitom se uhodil do zátylku hlavy, která byl až nepřírozeně těžká.

Zadíval se na modrou oblohu. Když si byl jistý, že ten kolotoč, který mu vířil před očima, trochu zpomalil, znova se přetočil na bok a pokusil se posadit. Třesoucí se ruce ho neudržely a on opět dopadl na zem. Nevzdal to a celý proces zopakoval. Zjistil, jak ho nic neposlouchá. Na všechno, na každý sebemenší pohyb byl nucený vydat až nepřiměřeně velké množství síly.

Snad po nekonečně dlouhé době se posadil. V hlavě mu dunělo a ty příšerné pachy ho pronásledovaly při každém nádechu.

A způsobovaly něco, co nikdy před tím nepocítil. Bolest. Závratě. Nevolnost.

Seděl na zemi, hlavu těžce svěšenou mezi kolena a sledoval nějakého brouka, jak uhání po dlažební kostce. Pozvedl oči a pokusil se zadívat před sebe. Konečně přišel na to, co způsobuje to nepříjemné šustění. Byla to řeka.

Temně zeleno hnědá, plná jiskření ze slunce, široká a líně se vlekoucí, protékající pod starým, hodně starým kamenným mostem. Abaddon se zaměřil na jeho oblouky a kdoví proč je začal počítat. Viděl jich asi devět. Nahoře proudilo snad nekonečné množství lidí a na ten všechen hlasitý mumraj shlížely pískovcové němé sochy světců. Náležitě pokaděné od holubů.

„Kde to, sakra, jsem?“

Zvedl si před oči prsty a také je spočítal. Měl jich deset, takže tady je zřejmě všechno v pořádku. Jen to tělo v pořádku nebylo. Nebyl zvyklý na takovou tíhu, na koordinovanost pohybů, na vnímání a používání smyslů, prostě nebyl zvyklý na nic pozemského. Namáhavě, po zadku, jako krab, se dosoukal ke kmenu lípy, o který se opřel zády a pod korunou našel příjemný stín. Nedaleko od něj byly rozestavěny židle a stolky patřící k nějaké kavárně či restauraci. Konečně se pořádně rozhlédl kolem sebe. Byl ve městě. Větším městě, ale jaké to bylo, netušil.

Prohlédl si boty, obyčejné sportovní kecky, černé džíny a bílé triko, kožená bunda, která smrděla jako psí kšíry. Usoudil, že musí být z pravé kůže, jinak si ten zápach nedovedl vysvětlit. Těžkou,

nemotornou rukou si poplácal kapsy. Uvnitř bundy byla schovaná peněženka a nějaké doklady.

Snad celou věčnost trvalo, než se mu podařilo peněženku z náprsní vnitřní kapsy vyprostit a další kus věčnosti, než ji otevřel a nahlédl dovnitř.

„Co to je za peníze?“ Vytáhl na světlo jednu bankovku v hodnotě tisíc čehosi.

Abaddon přimhouřil oči a pečlivě zaostřil.

„Tisíc korun českých,“ přečetl z bankovky a nechápavě se zadíval na hladinu řeky, jako kdyby odtud mělo připlout nějaké vysvětlení. Zamračil se a znova se vrátil k modré bankovce.

„Do prdele, kde to sakra jsem?“ Bankovku převracel v ruce, na líc, na rub, vzhůru nohama. Znova se soustředil na text. *Česká národní banka. Česká národní banka.*

„Česká?“ Více se zaměřil na hlavu muže, u kterého stálo titěrným písmem *'František Palacký'*.

„Česko!? Kde je, u všech rohatých, Česko?!“ Dopadl zhrouceně zády na kmen stromu a snažil se horečnatě vybavit mapu Země. Bral to vyřazovací metodou, kde v rychlém sledu zavrhnul Severní i Jižní Ameriku, Austrálii, severní a jižní pól, trochu zaváhal u Afriky, už méně jistý si byl Asií, ale nakonec došel závěru, že tohle musí být Evropa. Dobře, to je pokrok.

Sledoval racka, jak se pohupuje na mírných vlnkách, světlá hlava se žlutým zobákem svítící na tmavé hladině.

Evropa.

V Evropě měl poslední dobou docela dost práce. Francie, Německo, dvě země, kde si mnul ruce spokojeností. Co je ale na východ od Německa?

„Hm!“ zamručel a dál se soustředil.

Za zády mu proběhla žena, která za ruku táhla holčičku.

„Mami?“ dožadovala se pozornosti a ukazovala směrem ke stromu, kde se válel Abaddon. „Mami?! Ten pán je asi nemocný!“ Žena ve svém chvatu trochu přibrzdila a zadívala se na muže. „Ale kdepak, Lucinko. Ten pán je ožralý jako dobytek!“ znechuceně se odvrátila a dál za sebou vláčela poskakující a povykující dítě.

Abaddon si to v klidu vyslechl a rozhodl se, že to bude ignorovat.

„Přeci za Německem není konec světa, ne?“ zavřel oči. Polsko, tam je nuda. Na jihu je Itálie, také nic moc. Sem tam nějaké to zemětřesení, sopky, laviny, nic pro něj. Dál na východ je Rusko. Jo, tam se občas nějaká práce podaří. A mezi tím, díra!

„Takže jsem v díře!“ zavyl a až když racek poplašeně roztáhl křídla a uletěl, si uvědomil, že to zařval nahlas.

„V takové díře, o které jsem snad nikdy neslyšel! Cos mi to udělal?!“ zakřičel si pod nohy a prsty si v zoufalství vjel do vlasů. Nikdy před tím si neuvědomil, že je má tak dlouhé. Skoro na ramena.

Snažil se trochu zklidnit dýchání, protože se mu opět začala točit hlava. Co vím o Česku? Co vím o Česku?! Pozvedl hlavu a týlem několikrát drcnul do hrubé kůry stromu, jako kdyby se mu mělo po ráně rozsvítit.

Snažil se přemýšlet tak urputně, až ho rozbolela hlava a cítil

nepříjemný tlak za očima. Znova se zadíval na peněženku a doklady.

Občanský průkaz, řidičský průkaz, pak nějaká kartička zdravotní pojišťovny a něco v zalepené obálce krasopisně nadepsané '*Pro Pana Petra Nebeského*'. Nic z toho mu nedávalo smysl.

Znova si před očima podržel plastovou kartičku, z které na něj koukal obličej s dlouhými tmavými vlasy, hnědýma očima, a lehce zarostlou tvář. I tam se psalo *Petr Nebeský*. Z fotografie se nepoznával, ale musel to být on. A příjmení? Někdo tady má dost blbý smysl pro humor. Petr Nebeský. Má občanský průkaz, je tedy občanem České republiky. Je občanem země, kde se nic neděje. Bezva!

Už trochu jistějšími prsty roztrhnul obálku a vyndal barevný voucher na neomezenou dobu ubytování v Hotelu u Jezulátka. „Jako vážně? U Jezulátka? Co jsem, sakra, komu udělal?!“

„Pane, prosím,“ na rameno mu někdo nesměle zaklepal. „Pane, tady nemůžete být. Zákazníci se vás bojí.“ Abaddon se otočil po hlasu. Za ním stál mladý trochu břichatý muž, oblečený do bílé košile a černých kalhot. Netušil, co uviděl v Abaddonových očích, ale ucouvl tak rychle, že skoro zakopl a upadl.

Abaddon se zadíval na skupinku příchozích, která by si viditelně ráda sedla za jeden z nachystaných stolků, ale místo toho si ho s obavou prohlížela a nerozhodně podupávala u vchodu do restaurace.

Číšník si znova dodal odvahy a přiblížil se. „Hotel u Jezulátka je kousek odtud,“ kývl směrem k voucheru a pak ukázal rukou doprava.

„A odtud je kde?“

Mladík se na něj nechápavě zadíval a vykoktal: „A-asi nechápu

otázku, pane.“

„Kde to jsem?!“ zavrčel teď už popuzeně, i když číšník za nic nemohl.

„No, tady u Vltavy. Na Kampě. Pane, pokud vám není dobře, můžu přivolat zdravotníky.“

„Je mi naprosto fajn!“ Abaddon se pokusil postavit. Nohy však měl tak vratké, že se musel opřít o strom, aby se nesvalil zase na zem. „A Na Kampě je kde?“

„V Praze, pane.“ V číšnickově tváři už začínal vyřázet strach v podobě několika kapek potu. Abaddon ho vtáhl do nosu a chvíli si ho vychutnával. S úlevou zjistil, že tahle schopnost mu i navzdory lidskému tělu zůstala zachována.

Praha, Praha, přemýšlel. Že by o ní přeci jenom něco slyšel?

„Jestli chcete, odvedu vás do hotelu.“ Číšník se bál, možná aniž by pořádně věděl proč, ale přesto byl odhodlaný se Abaddona zbavit. Jeho statečnost musel chtě nechtě ocenit.

„To nebude třeba. Jen řekni, kudy mám jít, já už se tam nějak dostanu.“

„Dáte se doprava, stále touhle uličkou, obejdete celý blok a pak už budete rovnou u hotelu. Nemůžete to minout.“ Mladík k němu přiskočil ve snaze ho podepřít, ale Abaddon se proti němu ohnal rukou. Proto se zase stáhnul a jen sledoval, jak se potácí po ulici, hlavu těžce svěřenou mezi rameny, ruce před sebou jako slepec; s umaštěnými prameny vlasů komíhajícími se kolem obličeje. I na tu dálku Abaddon slyšel, jak si oddychnul, že se takového podivného

otrapy zbavil.

Abaddon se doploužil po šachovnicové dlažbě až ke dveřím hotelu, zastrčeného mezi dva bloky a vpadnul dovnitř tak vyčerpaně, až přistál na všech čtyřech. Nad hlavou mu vesele zacinkal zvoneček uchycený nade dveřmi. Zvuk, který mu spustil záškub v lícím svalu.

„No, to je dost. Dal sis na čas,“ zazněl mu nad hlavou suchý ženský hlas.

Abaddon zvedl hlavu, ale přes licousy, co mu padaly do očí, viděl jen špičky strohých lakovaných bot s plochou špičkou na krátkém silném podpatku. Jedna špička se zvedala a rytmicky netrpělivě ťukala do podlahy.

„Zvedej se!“ poručil mu hlas. Ucítil, jak ho popadla překvapivě silná ruka a začala ho tahat do stoje. Zaťal zuby, zamručel a opět se postavil.

Vytřeštěně zůstal zírat na ženu, tak malou, že mu sotva sahala do pasu, s přísně staženými vlasy do drdolu a malými brýlemi. Věk by se neodvážil odhadnout, něco mezi třiceti a šedesáti lety.

Chladně si ho prohlédla, zavrtěla hlavou a s výrazem vrcholného opovržení se od něj odvrátila. „Jestli tohle má být to nejlepší, co náš Šéf má, tak to je začátek konce,“ žbrblala si pro sebe, ale natolik zřetelně, že to Abaddon stejně slyšel. Tušil, že to byl úmysl.

Žena došla za recepční pult a začala pod ním něco štrachat.

Abaddon se k němu skoro doplazil a zhrouceně se o něj opřel. „Já, promiňte, ale nechápu nic, co se tady děje. Vy vypadáte, že naopak rozumíte všemu, mohla byste mi to vysvětlit?“

Žena se na něj zadívala skrze železné obroučky, šedivé studené oči se zamračily a přitom nesouhlasem nakrčila malý nos.

„Neříkej mi, že tě sem poslali, aniž by ti dali nějaké informace?“

„Nemám žádné informace, naprosto žádné. Ještě před okamžikem jsem ani nevěděl, kde jsem! A co jste vy zač?“

„Já jsem Isis, ale tady se jmenuji Judita Králová,“ ukázala na zlatou jmenovku připnutou ke klopě šedého vypasovaného saka. Pak se zadívala na monitor počítače a něco naťukala do klávesnice. Počítač bliknul, objevila se modrá tabulka a Judita nakrčila čelo.

„Ty jsi Abaddon. Koukám, že jeden z nejpilnějších zaměstnanců vůbec! Ta čísla jsou přímo famózní!“ Zvedla k němu oči a zamrkala krátkými řasami. „Hm, hm... mám tady u tebe červený vykřičník. Copak jsi provedl?“ Opět se na něj zaměřila, šedivé oči ostré jako dýky.

Když neodpověděl, pokračovala: „No, je to tvoje věc. Doklady máš na jméno Petr Nebeský, do začátku ti byla přidělena nějaká hotovost, ale pokud ti peníze dojdou, stačí říct. Dále budeš mít k dispozici zlatou Visa kartu, a protože tady nemám uvedeno, kdy se odhlásiš, ubytování je na dobu neurčitou. Rovněž je tady uvedeno, že ubytování je all inclusive, takže se v podstatě nemusíš starat vůbec o nic. Dost divné na to, že jsi byl vlastně vyhoštěný.“

„Vy jste od nás?“ zeptal se opatrně Abaddon. Zjistil, že se na něj žene příliš mnoho informací, které není v tuto chvíli schopný pobrat, natož z nich vyvodit nějaké přijatelné závěry.

„Jistě. Detašované pracoviště.“ Judita zavrtěla hlavou a dál se

věnovala své modré tabulce.

„Takže, máš lidské tělo a s tím je spojena řada, řekněme, nepříjemností, s kterými bys měl počítat. Budeš si muset zvyknout na to, že máš hlad a žízeň. To znamená, že při tvé velikosti bys měl jíst pořádně alespoň třikrát denně, abys udržel tělo v nějaké přijatelné formě. Dále můžeš onemocnět.

Máš štěstí, že tě prskli sem a ne někam do Afriky. Takže, když si budeš dávat pozor, chytneš tady v nejhorším případě jen rýmu, ale i tak tě před ní musím varovat. Je to učiněná hrůza, kam se na ní hrabe deset ran egyptských. To byla proti rýmě zábava.

Dále musíš počítat s tím, že ti v těle bije srdce a proudí krev a lidé neradi vidí, když vytéká odkudkoli, takže si na to dávej pozor.

Tady máš příručku, pořádně si ji prostuduj a pak mi ji podepiš. Je to jen formalita, ale nezbytná. Znamená to, že jsem tě se vším seznámila, že všemu rozumíš a že se vším souhlasíš.“ Vytáhla zpod pultu knihu velikosti Ďáblovy bible a podala mu ji. „Jen klid, máš na to čas do večera, nemusí to být hned. A toho drobného textu pod čarou si nevšímej, není to nic důležitého,“ máchla přitom rukou a trochu se zašklebila, což jí rázem přidalo dalších deset let k dobru.

„A protože jsi na oficiální dovolené, máš zakázáno jakkoli, komukoli a cokoli našeptávat. Prostě jen odpočívej, toulej se po ulicích, choď do galerií a muzeí, do divadla. Všeho je tady spousty a spousty.“

Abaddonovi se zase začala točit hlava a v ústech ucítil něco odporného, hořkého.

„Proč zrovna Hotel u Jezulátka?“ vymáčknuł ze sebe z posledních sil.

„Protože Hotel u Čertovky zabrali ti seshora.“ Judita naposledy ťukla do počítače a obrazovka ztmavla.

Abaddon se přimhouřeně zadíval na zvláštňe zvlňněný obličej Judity, který před ním začal bláznivě poskakovat a točit se, pak se s ním naposledy všechno zahoupalo a on se rozplácl na podlaze, jako kdyby mu někdo podrazil nohy. Poslední záblesk vědomí patřil myšlence, že by snad raději chtěl opravdu do té Afriky.

Probudil ho smrad. Nehorázný štiplavý smrad, z kterého mu začaly slzet oči. Posadil se, tentokrát už mnohem snadněji. Ležel na obrovské dřevěné posteli s vyřezávanými čely, které měly být zřejmě napodobeninou nějakého královského lože. Před postelí stál malý taburet na zakřivených nožkách, po každé straně noční stolek, pod oknem kulatý stůl v podobném starodávném stylu, který se skoro prohýbal pod množstvím jídla.

Na podlaze, z každé strany postele, ležely imitace perských ručně vázaných koberců. Pohnul se, smrad se pohnul s ním.

Spustil nohy a znova se zadíval na jídlo. V břiše mu začalo podivně hlasitě škrundat. Hlad. Dostal hlad. Jedna z prvních věcí, na které byl upozorněn Juditou. Vstal, došel ke stolu, a aniž by přemýšlel nad tím, co jí, případně jak se to jí, začal si do pusy bez ladu a skladu házet jedno jídlo za druhým. Plátek šunky zajídal kousky melounu, které zajídal míchanými vajíčky, které zajídal jogurtem. Smrad cítil pořád.